

Aprilie 2016

Această fișă informativă nu impune obligații asupra Curții și nu este completă

Egalitatea între femei și bărbați

„...[P]rogresul în asigurarea egalității între sexe constituie astăzi un scop important al statelor membre ale Consiliului Europei și numai unele considerente extrem de puternice ar putea duce la considerarea ca și compatibilă cu prevederile Convenției a unei asemenea diferențe de tratament ... În mod specific, referiri privitoare la tradiții, uzanțe sau atitudini sociale majoritare într-o anumită țară au reprezentat o justificare insuficientă pentru o diferență de tratament pe criterii de sex.” (Konstantin Markin c. Rusiei, Hotărârea [Marii Camere](#) din 22 martie 2012, § 127)

Articolul 14 (interzicerea discriminării) din [Convenția europeană a drepturilor omului](#) din 4 noiembrie 1950:

„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

Articolul 1 (interzicerea generală a discriminării) din Protocolul nr. 12 din 4 noiembrie 2000 la Convenție:

„1. Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nicio discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.

2. Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică pe baza oricăruia dintre motivele menționate în paragraful 1.”

Dreptul la viață și interzicerea torturii, pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante

Violența domestică

Opuz c. Turciei

9 iunie 2009

Reclamanta a pretins că autoritățile turce nu au reușit să protejeze dreptul la viață al mamei sale, care a fost ucisă de către soțul reclamantei, și că acestea au neglijat violența repetată, amenințările cu moartea și vătămrile la care ea însăși fusese supusă de către acesta. Ea s-a plâns totodată de lipsa de protecție a femeilor împotriva violenței domestice în baza legislației interne a Turciei.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a susținut că s-a produs o **încălcare a articolului 2** (dreptul la viață) din Convenția europeană a drepturilor cu privire la uciderea mamei reclamantei și o **încălcare a articolului 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție cu privire la neprotejarea de către stat a reclamantei. Aceasta a susținut totodată, pentru prima dată într-o cauză privind violența domestică, că s-a produs o **încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) din Convenție coroborat **cu articolele 2 și 3**. În acest sens, Curtea a observat, în mod

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

special, că violența domestică a afectat în principal femeii, în timp ce pasivitatea judiciară generală și discriminatorie din Turcia a generat climatul care a determinat această situație. Așadar, violența suferită de către reclamantă și mama acesteia ar putea fi considerată ca fiind bazată pe gen și discriminatorie față de femeii. Mai mult, în pofida reformelor aplicate de către guvernul turc în ultimii ani, lipsa de reactivitate generală a sistemului judiciar și impunitatea de care au beneficiat agresorii, așa cum este cazul reclamantei, au indicat faptul că nu a existat un angajament suficient din partea autorităților de a lua măsuri adecvate pentru abordarea violenței domestice.

A. c. Croatiei (nr. 55164/08)

14 octombrie 2010

Această cauză a vizat plângerea reclamantei conform căreia autoritățile nu au reușit să o protejeze împotriva violenței domestice aplicate de fostul ei soț bolnav mintal în pofida faptului că aceasta i-a alertat în legătură cu atacurile lui fizice și verbale repetate, precum și cu amenințările sale cu moartea. Aceasta a pretins totodată faptul că legile relevante din Croația cu privire la violența domestică sunt discriminatorii.

Curtea a declarat **inadmisibilă plângerea** reclamantei **în temeiul articolului 14** (interzicerea discriminării) din Convenție, în special din motivul că aceasta nu a adus suficiente probe (cum ar fi rapoarte și statistici) pentru a dovedi că măsurile sau practicile adoptate în Croația împotriva violenței domestice, ori efectele unor astfel de măsuri sau practici, sunt discriminatorii. Aceasta a mai susținut faptul că s-a produs o **încălcare a articolului 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție în sensul că autoritățile croate nu au reușit să pună în aplicare multe dintre măsurile dispuse de către instanțe pentru protejarea reclamantului sau rezolvarea problemelor psihiatrice ale fostului ei soț, care par să fi fost cauza comportamentului său violent.

Eremia și alții c. Republicii Moldova

28 mai 2013

Prima reclamantă și cele două fiice ale sale s-au plâns în legătură cu faptul că autoritățile moldovene nu au reușit să le protejeze de comportamentul violent și abuziv al soțului și tatălui lor, un ofițer de poliție.

Curtea a susținut că s-a produs o **încălcare a articolului 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție față de prima reclamantă în sensul că, în pofida faptului că aveau cunoștință despre abuz, autoritățile nu au reușit să ia măsuri eficiente împotriva soțului său și să o protejeze împotriva altor acte de violență domestică. Curtea a susținut, de asemenea, că s-a produs o **încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) din Convenție, **coroborat cu articolul 3**, constatând că acțiunile autorităților nu au reprezentat doar o simplă omisiune sau întârziere în abordarea violenței comise împotriva primei reclamante, ci o acceptare repetată a unor astfel de acte de violență și au reflectat o atitudine discriminatorie față de ea, ca femeie. În acest sens, Curtea a observat că faptele constatate de către Raportorul Special al Națiunilor Unite pe problema violenței împotriva femeilor, a cauzelor și a consecințelor acesteia nu au făcut decât să susțină impresia că autoritățile nu au apreciat pe deplin gravitatea și amploarea problemei violenței domestice în Republica Moldova, precum și efectul discriminatoriu al acesteia asupra femeilor.

A se consulta, de asemenea: **B. c. Republicii Moldova (nr. 61382/09) și Mudric c. Republicii Moldova**, hotărâri din 16 iulie 2013; **N.A. c. Republicii Moldova (nr. 13424/06)**, hotărârea din 24 septembrie 2013; **T.M. și C.M. c. Republicii Moldova**, hotărârea din 28 ianuarie 2014.

Rumor c. Italiei

27 mai 2014

Reclamanta s-a plâns că autoritățile nu au susținut-o după gravul incident de violență domestică comis asupra sa și nici nu au protejat-o împotriva altor acte de violență.

Aceasta a pretins totodată că aceste deficiențe se datorează caracterului insuficient al cadrului legislativ din Italia în domeniul luptei împotriva violenței domestice și că, prin aceasta, s-a produs o discriminare față de ea, ca femeie.

Curtea a susținut că nu s-a produs **o încălcare a articolului 3** (interzicerea tratamentelor inumane și degradante) din Convenție, **nici individual și nici coroborat cu articolul 14** (interzicerea discriminării). Aceasta a constatat că autoritățile italiene au pus în aplicare un cadru legislativ care să le permită acestora să ia măsuri împotriva persoanelor acuzate de violență domestică și că respectivul cadru a fost eficient în pedepsirea autorului infracțiunii a cărei victimă a fost reclamanta, precum și în prevenirea recurenței atacurilor violente comise împotriva integrității sale fizice.

M.G. c. Turciei (nr. 646/10)

22 martie 2016¹¹

Această cauză a vizat violența domestică pe care a suportat-o reclamanta în timpul căsătoriei sale, amenințările lansate la adresa sa în urma divorțului său și acțiunile ulterioare. În mod specific, reclamanta a criticat autoritățile interne pentru că nu au reușit să prevină violența la care aceasta fusese supusă. De asemenea, aceasta s-a plâns că există o discriminare permanentă și sistematică în ceea ce privește violența împotriva femeilor în Turcia.

Curtea a susținut că s-a produs **o încălcare a articolului 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție, constatând că modul în care autoritățile turce au desfășurat ancheta penală nu poate fi considerat ca fiind în conformitate cu cerințele articolului 3. De asemenea, aceasta a susținut că s-a produs **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) din Convenție, **coroborat cu articolul 3**, constatând că, după pronunțarea divorțului (pe data de 24 septembrie 2007) și până la intrarea în vigoare a noii legi (nr. 6284) pe data de 20 martie 2012, cadrul legislativ în vigoare nu a garantat faptul că reclamanta, o femeie divorțată, poate beneficia de măsuri de protecție și a precizat că, timp de mulți ani după ce a apelat la instanțele naționale, aceasta a fost obligată să trăiască cu frică față de conduita fostului ei soț.

Cerere pendinte

Kilic c. Turciei (cererea nr. 63034/11)

Cererea a fost comunicată guvernului turc pe data de 24 septembrie 2013

Reclamanta pretinde că autoritățile interne nu au reușit să protejeze dreptul la viață al fiicei sale care a fost împușcată și ucisă de către soțul ei. Aceasta a mai declarat că, în urma morții fiicei sale, nu s-a desfășurat o anchetă eficientă. În ultimul rând, aceasta s-a plâns că fiica ei a fost discriminată pe motive de sex.

Curtea a comunicat cererea guvernului turc și a pus întrebări părților în temeiul articolelor 2 (dreptul la viață), 13 (dreptul la un remediu efectiv), 14 (interzicerea discriminării) și 35 (criterii de admisibilitate) din Convenție.

Interzicerea sclaviei și a muncii forțate

Discriminare împotriva bărbaților în legătură cu procentul neglijabil de femei solicitate pentru prestarea serviciului de jurat

Zarb Adami c. Maltei

20 iunie 2006

Reclamantul a fost trecut pe lista juraților din Malta începând din anul 1971, rămânând pe această listă cel puțin până în 2002. Între 1971 și 1997, acesta a prestat serviciul de jurat și de președinte de juriu în trei proceduri penale distincte. În 1997, acesta a fost apelat din nou să își exercite serviciul de jurat, însă nu s-a prezentat și i s-a aplicat o amendă de aproximativ 240 de euro. Deoarece nu a plătit amenda, acesta a fost citat în

¹¹ Această hotărâre va deveni definitivă în circumstanțele prevăzute la articolul 44 alineatul (2) (hotărâri definitive) din [Convenția europeană a drepturilor omului](#).

instanța penală. Reclamantul s-a plâns că este victima discriminării pe motive de sex, deoarece procentul femeilor solicitate să presteze serviciul de jurat în Malta este neglijabil și că a fost obligat să fie supus unei acțiuni penale în legătură cu impunerea unei obligații civile discriminatorii.

Curtea a susținut că s-a produs **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării), **coroborat cu articolul 4 alineatul (3) litera (d)** (interzicerea muncii forțate) din Convenție. Aceasta a precizat, în mod specific, că guvernul maltez a susținut că diferența de tratament depinde de o serie de factori: jurații sunt aleși din rândul populației active pe plan economic și profesional; mai mult, se poate acorda o scutire de la prestarea serviciului de jurat persoanelor care își îngrijesc familia, existând mai multe femei decât bărbați care să poată beneficia cu succes de dispoziția legală relevantă; în final, „din motive de orientare culturală”, avocații apărării ar fi putut avea tendința de a contesta femeile jurați. Curtea a avut dubii cu privire la caracterul suficient al factorilor indicați de guvern pentru a explica discrepanța semnificativă sub aspectul repartizării datoriei de jurat. Al doilea și al treilea factor au făcut referire doar la numărul de femei care au prestat efectiv serviciul de jurat și nu au explicat numărul foarte redus al femeilor înregistrate pe lista juraților. În orice caz, factorii evidențiați de către guvern au reprezentat doar explicații referitoare la mecanismele care au dus la diferența de tratament reclamată. Însă nu i s-a prezentat Curții niciun argument valabil care să ofere o justificare adecvată a situației. În mod specific, nu s-a arătat că diferența de tratament a urmărit un scop legitim și că a existat o relație rezonabilă de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit a fi realizat.

Obligația impusă doar bărbaților de a activa în cadrul brigăzii de pompieri sau de a plăti în schimb o contribuție financiară

Karlheinz Schmidt c. Germaniei

18 iulie 1994

Reclamantul s-a plâns că este victima discriminării pe motive de sex în măsura în care în Landul Baden-Württemberg doar bărbații sunt supuși obligației de a practica meseria de pompieri sau de a plăti o contribuție financiară în schimbul serviciului respectiv.

Curtea a susținut că s-a produs **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării), **coroborat cu articolul 4 alineatul (3) litera (d)** (interzicerea muncii forțate) din Convenție. Aceasta a precizat în mod specific faptul că unele landuri germane nu impun obligații diferite pentru cele două sexe în acest domeniu și că femeile sunt acceptate să activeze pe bază de voluntariat în brigada de pompieri chiar și în Baden-Württemberg. Mai mult, indiferent dacă ar putea exista o justificare pentru tratamentul diferențiat al bărbaților și al femeilor în ceea ce privește serviciul obligatoriu din brigada de pompieri, ceea ce a fost în cele din urmă decisiv în această cauză a fost faptul că obligația de a îndeplini un astfel de serviciu a fost exclusiv una de drept și teoretică. Având în vedere existența permanentă a unui număr suficient de voluntari, practic nicio persoană de sex masculin nu a fost obligată să activeze în brigada de pompieri. În ultimul rând, contribuția financiară nu și-a pierdut caracterul compensator în drept, ci în fapt, aceasta devenind singura obligație efectivă. În situația impunerii unei obligații financiare precum aceasta, o diferență de tratament pe motive de sex ar putea fi cu greu justificată.

Dreptul la libertate și la siguranță

O presupusă discriminare în dispozițiile care prevăd posibilitatea de sancțiune cu detențiunea pe viață

Cereri pendinte în fața Marii Camere

Khamtokhu și Aksenchik c. Rusiei (cereri nr. 60367/08 și 961/11)

Cereri declarate admisibile în mai 2014

În această cauză, reclamantii au fost condamnați la detențiune pe viață în temeiul articolului 57 din Codul penal rus care prevede faptul că pedeapsa cu detențiunea pe viață poate fi impusă pentru anumite infracțiuni deosebit de grave. Însă, o astfel de pedeapsă nu poate fi impusă femeilor, persoanelor sub vârsta de 18 ani la data comiterii infracțiunii sau celor peste vârsta de 65 de ani la momentul comunicării verdictului. În cererile lor introduse la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, reclamantii pretind că, fiind adulți de sex masculin care execută o pedeapsă pentru comiterea unor infracțiuni, aceștia sunt discriminați în comparație cu alte categorii de condamnați care sunt scutiți de pedeapsa cu detențiunea pe viață prin lege.

Pe data de 13 mai 2014, Curtea a adoptat o [decizie cu privire la admisibilitate](#), declarând plângerile reclamantilor ca fiind admisibile în temeiul articolului 14 (interzicerea discriminării) coroborat cu articolul 5 (dreptul la libertate și la siguranță) din Convenție.

Camera căreia i-a fost repartizată cauza a declinat competența Marii Camere pe data de 1 decembrie 2015.

Pe data de 20 aprilie 2016, Marea Cameră a organizat o audiere în cauză.

Dreptul la un proces echitabil

Acțiune în tăgăduirea paternității

A se vedea mai jos la „Dreptul la respectarea vieții private și de familie”.

Motivare în susținerea unei hotărâri bazate pe diferența de sex

Schuler-Zarzaaen c. Elvetiei

24 iunie 1993

Reclamanta, care a depus o cerere pentru pensie de invaliditate, a declarat în mod specific faptul că Curtea Federală de Asigurări și-a fondat hotărârea, în cazul ei, pe o „presupunere bazată pe experiența curentă”, și anume faptul că multe femei căsătorite renunță la serviciul lor atunci când se naște primul lor copil, reluându-l doar mai târziu. S-a dedus din aceasta faptul că reclamanta ar fi renunțat la serviciul ei chiar dacă nu ar fi avut probleme de sănătate. Reclamanta a pretins că o astfel de presupunere reprezintă discriminare pe criterii de sex.

Din lipsă de orice justificare rezonabilă și obiectivă, Curtea a susținut că s-a produs o **încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) **coroborat cu articolul 6 alineatul (1)** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție. Aceasta a precizat, în mod specific, faptul că Curtea Federală de Asigurări a adoptat în totalitate presupunerea Comisiei de Recurs conform căreia femeile renunță la serviciu atunci când dau naștere unui copil și nu a încercat să cerceteze valabilitatea respectivei presupunerii prin judecarea argumentelor în sens contrar. Conform formulării din hotărârea Curții Federale, presupunerea nu ar putea fi așadar considerată așa cum a afirmat guvernul elvețian, drept o remarcă întâmplătoare, formulată cu stângăcie, dar cu un efect neglijabil. Din contră, aceasta a reprezentat singurul considerent al motivării, fiind astfel decisivă, și a introdus diferența de tratament doar pe criterii de sex.

Neexecutarea unei hotărâri care admite discriminarea pe criterii de sex

Garcia Mateos c. Spaniei

19 februarie 2013

Fiind o mamă care deținea custodia fiului său conform legii, care avea sub șase ani la data respectivă, reclamanta a solicitat permisiunea de a i se reduce numărul orelor de lucru în supermarket. Angajatorii săi au refuzat. Aceasta s-a plâns că Curtea Constituțională spaniolă a omis să îi asigure despăgubiri pentru încălcarea principiului care interzice discriminarea pe criterii de sex, constatată de către aceasta în cazul ei. Reclamanta a pretins că i s-a încălcat dreptul la o audiere echitabilă și că a fost victima unei discriminări pe criterii de sex.

Curtea a susținut că s-a produs **o încălcare a articolului 6 alineatul (1)** (dreptul la un proces echitabil), **coroborat cu articolul 14** (interzicerea discriminării) din Convenție. Aceasta a constatat că în privința încălcării principiului nediscriminării pe criterii de sex, așa cum s-a stabilit prin hotărârea Curții Constituționale Spaniole în favoarea reclamantei, nu s-a acordat niciodată vreo despăgubire pe motivul neexecutării hotărârii relevante și al omisiunii de a i se acorda acesteia despăgubiri.

Dreptul la respectarea vieții private și de familie

Acțiune în tăgăduirea paternității

Rasmussen c. Danemarcei

28 noiembrie 1984

Această cauză s-a referit la faptul că reclamantul a fost împiedicat să pornească o acțiune în tăgăduirea paternității unui copil în urma separării de soția sa, din cauza unei Legi din 1960 care prevedea un termen pentru dreptul tatălui de a contesta paternitatea unui copil născut în timpul căsătoriei, însă care permitea mamei să conteste paternitatea unui copil în orice moment.

Curtea a susținut că nu s-a produs **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) **coroborat cu articolele 6** (dreptul la un proces echitabil) și **8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție, constatând că diferența de tratament stabilită în acest punct între soți și soții s-a bazat pe noțiunea că termenele de contestare a filiației sunt mai puțin necesare pentru soții decât pentru soți, deoarece interesele mamei coincid de regulă cu cele ale copilului, aceasta primind custodia în majoritatea cazurilor de divorț sau separare. Normele în vigoare au fost modificate de către Parlamentul danez în 1982, deoarece acesta a considerat că raționamentul care a stat la baza Legii din 1960 nu mai este în concordanță cu progresele societății; nu s-a putut deduce din aceasta faptul că modul în care acesta evaluase situația cu douăzeci și doi de ani în urmă nu este justificabil.

Mizzi c. Maltei

12 ianuarie 2006

În 1966, soția reclamantului a rămas însărcinată. În anul următor, cuplul s-a separat. Reclamantul a fost automat considerat a fi, în baza legii malteze, tatăl copilului născut între timp și a fost înregistrat ca fiind tatăl ei natural. În urma unui test ADN care, conform reclamantului, a stabilit că el nu este tatăl copilului, acesta a încercat fără succes să pornească o acțiune civilă pentru repudierea paternității copilului. Reclamantul s-a plâns că i s-a negat accesul la o instanță și că prezumpția incontestabilă a paternității aplicate în cazul său a reprezentat o ingerință disproporționată în dreptul său la respectarea vieții private și de familie. De asemenea, acesta a declarat că a fost supus discriminării, deoarece alte părți care au avut interes în stabilirea paternității în acest caz nu fuseseră supuse aceluiași condiții și termene stricte. **Curtea a susținut că s-a produs o încălcare a articolului 6 alineatul (1)** (dreptul la un proces echitabil), **o încălcare**

a articolului 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) și **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) **coroborat cu articolele 6 și 8** din Convenție. Referitor la acest ultim aspect, observând că, atunci când a pornit o acțiune în tăgăduirea paternității, reclamantul a fost supus unor termene care nu se aplicau altor „părți interesate”, Curtea a constatat că aplicarea rigidă a termenului, împreună cu refuzul Curții Constituționale Malteze de a permite o excepție, a privat reclamantul de exercitarea drepturilor sale garantate prin articolele 6 și 8 din Convenție care, din contră, au fost și încă sunt exercitate de către alte părți interesate.

Calcularea unei alocații pentru handicap

di Trizio c. Elveției

2 februarie 2016²

Reclamanta a lucrat inițial cu normă întreagă, însă a trebuit să renunțe la locul de muncă în iunie 2002 din cauza problemelor dorsolombare. Aceasta a primit o alocație pentru handicap de 50% pentru perioada cuprinsă între iunie 2002 și nașterea gemenilor săi. Alocația a fost ulterior oprită din cauza aplicării „metodei combinate”, care a presupus că, chiar dacă nu ar fi avut un handicap, reclamanta nu ar fi lucrat cu normă întreagă după nașterea copiilor săi.

Aceasta s-a plâns că a fost discriminată pe criterii de sex.

Curtea nu a fost convinsă de faptul că diferența de tratament la care a fost supusă reclamanta a avut vreo justificare rezonabilă și a susținut că s-a produs **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) **coroborat cu articolul 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. Curtea a acceptat argumentul guvernului elvețian conform căruia obiectivul asigurării de handicap a fost de a asigura persoanele împotriva riscului de incapacitate de angajare într-un post plătit sau de realizare a sarcinilor de rutină pe care ar fi putut să le realizeze dacă ar fi rămas într-o stare de sănătate bună. Cu toate acestea, Curtea a considerat că acest obiectiv trebuie să fie evaluat prin prisma egalității de șanse între femei și bărbați. În cazul reclamantei, Curtea a observat că aceasta ar fi primit probabil o alocație parțială de handicap dacă ar fi lucrat cu normă întreagă sau și-ar fi dedicat timpul integral sarcinilor casnice. Deoarece a lucrat anterior cu normă întreagă, aceasta a primit inițial alocația și a continuat să o primească până la nașterea copiilor săi. Astfel, era clar că decizia prin care se refuza dreptul său la alocație s-a bazat pe afirmația ei conform căreia aceasta dorește să își reducă orele de lucru pentru a avea grijă de copiii și locuința ei. În practică, pentru marea majoritate a femeilor care doreau să lucreze cu jumătate de normă în urma nașterii copiilor lor, metoda combinată, care s-a aplicat în proporție de 98% pentru femei, a fost o sursă de discriminare.

Alegerea numelui de familie și transmiterea numelor de familie ale părinților copiilor acestora

Burghartz c. Elveției

22 februarie 1994

Reclamantul s-a căsătorit în Germania în 1984 și, conform legii germane, aceștia au ales numele de familie al soției, „Burghartz”, ca nume al familiei lor, soțul folosindu-se de dreptul său de a-și plasa propriul nume de familie în fața acestuia, numindu-se astfel „Schnyder Burghartz”. Deoarece Oficiul registrului elvețian (Zivilstandsamt) a înregistrat numele de „Schnyder” ca fiind numele lor de familie comun, cuplul a depus o cerere pentru a înlocui acest nume cu „Burghartz” ca nume de familie și „Schnyder Burghartz” ca al doilea nume al reclamantului. Reclamantul s-a plâns Curții că autoritățile elvețiene i-au reținut celui de-al doilea reclamant dreptul de a-și pune propriul nume de familie

² Această hotărâre va deveni definitivă în circumstanțele prevăzute la articolul 44 alineatul (2) din [Convenție](#).

Înainte de numele lor de familie, deși legea elvețiană acordă această posibilitate femeilor căsătorite care și-au ales ca nume de familie numele de familie al soților lor. Aceștia au spus că o astfel de practică constituie o discriminare pe criterii de sex.

Curtea a susținut că diferența de tratament reclamată este lipsită de justificare obiectivă și rezonabilă și, în consecință, **este contrară articolului 14** (interzicerea discriminării) **coroborat cu articolul 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. În mod specific, aceasta nu a fost convinsă de argumentul guvernului elvețian care, pentru a susține sistemul cu privire la care s-a depus o plângere, s-a bazat pe preocuparea legiuitorilor elvețieni că unitatea familiei ar trebui să se reflecte într-un singur nume comun. Într-adevăr, unitatea familiei nu ar fi mai puțin reflectată dacă soțul și-ar adăuga propriul nume de familie la cel al soției sale, adoptat ca nume de familie comun, decât prin măsura inversă admisă de Codul Civil. În al doilea rând, nu s-ar putea spune că aici este o problemă de tradiție autentică: femeile măritate au beneficiat de dreptul de care a căutat să beneficieze reclamantul abia din anul 1984. În orice caz, Convenția trebuie să fie interpretată în contextul condițiilor actuale, mai ales al importanței principiului nediscriminării. Nici nu a rezultat o distincție din alegerea de către soți a unuia dintre numele lor de familie ca nume de familie preferat celuilalt. Contrar celor susținute de către guvern, nu s-ar putea spune că aceasta reprezintă un act de intenție mai mult din partea soțului decât din partea soției. Prin urmare, prevederea unor consecințe diferite în fiecare caz a fost nejustificată. În cele din urmă, la fel ca și în cazul celorlalte tipuri de nume de familie, cum ar fi numele compus scris cu cratimă sau orice alt mod informal de utilizare, Curtea Federală însăși le-a diferențiat de numele de familie legal care este singurul care poate să apară în actele oficiale ale unei persoane. Prin urmare, acestea nu ar putea fi considerate drept echivalente ale respectivului nume.

Losonci Rose și Rose c. Italiei

9 noiembrie 2010

Înainte de a se căsători, reclamantul - un cetățean ungar și soția sa, cetățean elvețian - au anunțat registrul de nașteri, decese și căsătorii că intenționează să își păstreze propriile nume de familie, nu să aleagă un nume de familie compus scris cu cratimă pentru unul dintre ei. După ce li s-a refuzat cererea de către autorități, aceștia au decis ca, pentru a se putea căsători, să preia numele de familie al soției ca nume de familie. În urma căsătoriei, primul reclamant a solicitat, conform legii naționale, ca numele de familie compus scris cu cratimă, pe care acesta și-l alesese provizoriu, să fie înlocuit în registru doar cu numele său de familie inițial, fără a se produce vreo modificare în numele de familie al soției sale. Curtea Federală a respins cererea, susținând că decizia anterioară a primului reclamant de a prelua numele de familie al soției sale ca nume de familie înseamnă că dorința lui de a-și supune numele legii ungare este acum nulă. Conform declarației reclamantilor, nu ar fi putut să apară o astfel de situație dacă sexele lor ar fi fost invers, deoarece numele de familie al soțului ar fi devenit automat nume de familie, iar soția ar fi fost liberă să aleagă numele de familie reglementat de legea sa națională.

Deoarece justificarea adusă de guvernul elvețian nu pare să fie rezonabilă, iar diferența de tratament a fost discriminatorie, Curtea a constatat că regulile în vigoare din Elveția au generat o situație de discriminare între cupluri binaționale, în funcție de naționalitatea elvețiană a bărbatului sau a femeii, și a susținut, prin urmare, faptul că s-a produs **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) **coroborat cu articolul 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. În acest caz, Curtea a observat în mod specific că există un acord între statele membre ale Consiliului Europei cu privire la egalitatea dintre soți în alegerea numelui de familie, iar activitățile Națiunilor Unite vizau recunoașterea dreptului fiecărui partener căsătorit de a-și păstra propriul nume de familie sau de a avea o contribuție egală în alegerea unui nou nume de familie.

Onal Tekeli c. Turciei

16 noiembrie 2004

În urma căsătoriei sale din 1990, reclamanta, care era atunci avocat stagiar, a preluat numele de familie al soțului ei. Deoarece în viața profesională era cunoscută sub numele de fată, aceasta a continuat să îl folosească în fața numelui său de familie legal, care era cel al soțului ei. Însă aceasta nu putea să folosească ambele nume împreună pe documente oficiale. Reclamanta s-a plâns în special de faptul că a fost discriminată în sensul că bărbații căsătoriți își pot purta numele de familie propriu în continuare după ce se căsătoresc.

Curtea a susținut că s-a produs **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării), **coroborat cu articolul 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. Aceasta a considerat că argumentul guvernului turc conform căruia acordarea numelui de familie al bărbatului familiei derivă dintr-o tradiție menită a reflecta unitatea familiei prin deținerea aceluiași nume nu este un factor decisiv. Unitatea familiei ar putea să rezulte din alegerea dintre numele de familie al soției și un nume comun ales de către cuplul căsătorit. Mai mult, unitatea familiei ar putea fi păstrată și consolidată și în cazul în care un cuplu căsătorit alege să nu poarte un nume de familie comun, așa cum s-a confirmat prin soluția adoptată în alte sisteme juridice europene. În consecință, obligația impusă femeilor căsătorite, în interesul unității familiei, de a purta numele de familie al soțului - chiar dacă și-ar putea pune numele de fată în fața acestuia - nu a avut nicio justificare obiectivă și rezonabilă. Observând, în mod special, faptul că există un acord între statele membre ale Consiliului Europei în favoarea alegerii numelui de familie al soților în egală măsură, Curtea a precizat în această hotărâre faptul că Turcia pare să fie singurul stat membru care impune în mod legal numele de familie al soțului ca nume de familie al cuplului - și astfel pierderea automată a numelui de familie al femeii la căsătorie - chiar dacă cuplul a luat altă decizie. Desigur, reformele întreprinse în Turcia în noiembrie 2001 au vizat plasarea femeilor căsătorite pe picior de egalitate cu soții lor în ceea ce privește reprezentarea cuplului, activitățile și deciziile economice care urmau să fie luate și care afectează familia și copiii. Cu toate acestea, prevederile cu privire la numele de familie după căsătorie, inclusiv cele care obligă femeile măritate să preia numele de familie al soțului lor, au rămas neschimbate.

A se consulta, de asemenea: **Tuncer Günes c. Turciei**, hotărârea din 3 septembrie 2013.

Cusan și Fazzo c. Italiei

7 ianuarie 2014

Această cauză a vizat o acțiune în contestarea transmiterii numelui de familie al tatălui copiilor săi. Fiind un cuplu căsătorit, reclamantul s-au plâns în mod specific de refuzul autorităților italiene de a le onora solicitarea de a da fiicei lor numele de familie al mamei acesteia, precum și de faptul că legislația italiană de la acea dată impunea obligația acordării numelui de familie al tatălui copiilor legitimi ai acestuia. Aceștia au considerat că legea ar fi trebuit să permită părinților să aleagă numele de familie al copiilor lor.

Curtea a susținut că s-a produs **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) **coroborat cu articolul 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție, din cauza faptului că, la data nașterii fiicei lor, reclamantilor le-a fost imposibil să o înregistreze în registrul de nașteri, căsătorii și decese sub numele de familie al mamei ei. Această imposibilitate s-a ivit dintr-o deficiență a sistemului juridic italian, prin care fiecare „copil legitim” era trecut în registrul de nașteri, căsătorii și decese sub numele de familie al tatălui ca nume de familie al copilului respectiv, chiar și în cazul în care soții au convenit să folosească numele de familie al mamei. În consecință, Curtea a indicat, în temeiul **articolului 46** (forța obligatorie și executarea hotărârilor) din Convenție, că se prevede reformarea legislației și/sau practicii italiene pentru asigurarea compatibilității acesteia cu concluziile prezentei hotărâri și conformitatea cu cerințele articolelor 8 și 14 din Convenție.

Concedierea pe criterii de sex

Emel Boyraz c. Turciei

2 Decembrie 2014

Această cauză a vizat o concediere din sectorul public - o companie de electricitate de stat - pe criterii de sex. Reclamanta a lucrat ca agent de securitate timp de aproape trei ani înainte să fie concediată în martie 2004 pentru că nu este bărbat și că nu a satisfăcut stagiul militar. Aceasta a pretins că deciziile emise împotriva ei în cadrul procedurii interne au constituit o discriminare pe criterii de sex. Aceasta s-a plâns totodată de durata excesivă, precum și de caracterul inechitabil al procedurii administrative de demitere a sa.

Curtea a susținut că s-a produs **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării), **coroborat cu articolul 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție. În opinia Curții, simplul fapt că agenții de securitate trebuie să lucreze în schimburi de noapte și în zone rurale și că trebuie să folosească arme de foc și forța fizică în anumite condiții nu justifică ca atare nicio diferență de tratament între femei și bărbați. Mai mult, motivul demiterii reclamantei nu a fost incapacitatea acesteia de a-și asuma astfel de riscuri sau responsabilități, neexistând niciun element care să indice faptul că aceasta nu și-a îndeplinit sarcinile, ci hotărârile emise de instanțele administrative turce. Curtea a considerat totodată că instanțele administrative nu au motivat suficient cerința conform căreia numai angajații de sex masculin pot fi angajați ca agenți de securitate în cadrul sucursalei companiei de electricitate de stat. În această cauză, Curtea a susținut totodată că s-a produs **o încălcare a articolului 6 alineatul (1)** (dreptul la un proces echitabil într-un termen rezonabil) din Convenție.

Reguli privind emigrarea

Abdulaziz, Cabales și Balkandali c. Regatului Unit

28 mai 1985

Reclamantele erau stabilite în mod legal și permanent în Regatul Unit. Conform regulilor privind emigrarea în vigoare la momentul respectiv, soților lor li s-a refuzat permisiunea de a rămâne cu sau de a li se alătura acestora în țara respectivă ca soți. Reclamantele au susținut în mod specific faptul că, din acest motiv, au fost victime ale unei practici de discriminare pe criterii de sex și rasă.

Curtea a susținut că reclamantele nu au fost victime ale discriminării pe criterii de rasă. Aceasta a constatat însă că acestea au fost victime ale discriminării pe criterii de sex (diferență de tratament între imigranții bărbați și femei în ceea ce privește permisiunea soțului care nu este cetățean al statului de a intra sau a rămâne în țară) cu **încălcarea articolului 14** (interzicerea discriminării) **coroborat cu articolul 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție.

Concediu de creștere a copilului și indemnizația pentru creșterea copilului

Petrovic c. Austriei

27 martie 1998

La data respectivă, reclamantul era student și lucra cu jumătate de normă. Soția sa, care terminase deja studiile universitare și era funcționar public într-un minister federal, a născut în februarie 1989. Ea a continuat să lucreze în timp ce reclamantul a intrat în concediu de creștere a copilului pentru a îngriji copilul. Reclamantul s-a plâns de refuzul autorităților austriece de a-i acorda indemnizația pentru creșterea copilului în baza Legii privind alocațiile de șomaj din 1977, care prevedea că doar mamele au dreptul să primească astfel de plăți. Acesta a pretins că este victima discriminării pe criterii de sex.

Curtea a susținut că nu s-a produs **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) **coroborat cu articolul 8** (dreptul la respectarea vieții private) din Convenție, constatând că refuzul autorităților austriece de a acorda reclamantului indemnizația pentru creșterea copilului nu a depășit marja de apreciere care le este permisă și că, prin urmare, diferența de tratament reclamată nu a fost discriminatorie în sensul articolului 14. În mod specific, era clar că, la data respectivă, majoritatea statelor contractante nu prevedeau plata indemnizațiilor pentru creșterea copilului către tați. Ideea ca statul să acorde ajutor financiar mamei sau tatălui, la alegerea cuplului, pentru

ca părintele în cauză să poată sta acasă pentru a avea grijă de copii a fost relativ recentă. Inițial, măsurile de asigurare socială de acest gen - cum ar fi concediul de creștere a copilului - au fost concepute în primul rând pentru a proteja mamele și a le permite acestora să aibă grijă de copiii foarte mici. Abia pe măsură ce societatea a trecut la o distribuție egală a responsabilităților între bărbați și femei pentru creșterea copiilor lor, statele contractante au introdus treptat măsuri care se extind la tați, precum dreptul la concediul de creștere a copilului. În acest sens, legea austriacă a evoluat în același mod, organul legislativ adoptând legi în 1989 care prevăd concediul de creștere a copilului pentru tați. În paralel, eligibilitatea pentru indemnizația pentru creșterea copilului s-a extins la tați în 1990. Prin urmare, pare dificil să se lanseze critici la adresa organului legislativ austriac pentru că a introdus treptat, reflectând evoluția societății în sfera respectivă, legi care erau, ținând cont de toate aspectele, foarte progresive în Europa. În plus, a rămas încă o disparitate foarte mare între sistemele juridice ale statelor contractante în acest domeniu. Chiar dacă un număr mare de state au luat măsuri care acordă tatilor dreptul la concediul de creștere a copilului, același lucru nu este valabil în ceea ce privește indemnizația pentru creșterea copilului, pe care doar câteva state o acordă tatilor.

Konstantin Markin c. Rusiei

22 martie 2012 (Marea Cameră)

Această cauză a vizat refuzul autorităților ruse de a acorda concediu de creștere a copilului reclamantului, un operator de informații radio divorțat din cadrul forțelor armate. Reclamantul s-a plâns de o diferență de tratament față de angajații femei din cadrul forțelor armate și femeile civile.

Curtea a susținut că s-a produs **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) coroborat cu **articolul 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție, constatând că excluderea militarilor bărbați de la dreptul la concediu de creștere a copilului, în timp ce militarii femei aveau dreptul la un astfel de concediu, nu se poate spune că este justificată în mod rezonabil sau obiectiv. Diferența de tratament, a cărei victimă a fost reclamantul, a reprezentat așadar discriminare pe criterii de sex. În mod specific, examinând situația din statele părți la Convenție, Curtea a precizat că în majoritatea țărilor europene, inclusiv în Rusia, legile permit în egală măsură bărbaților și femeilor civili să intre în concediu de creștere a copilului. În plus, într-un număr semnificativ de state, atât militarii bărbați, cât și militarii femei, au dreptul la concediul de creștere a copilului. În consecință, aceasta a demonstrat că societățile europene contemporane au evoluat spre o distribuție egală a responsabilității între bărbați și femei pentru creșterea copiilor. Prin această hotărâre, Curtea a acceptat faptul că, dată fiind importanța armatei în asigurarea securității naționale, s-ar putea justifica impunerea anumite restricții în legătură cu dreptul la concediul de creștere a copilului cu condiția ca acestea să nu fie discriminatorii (de exemplu, cadre militare, bărbați sau femei, ar putea fi excluse de la dreptul la concediul de creștere a copilului dacă nu pot fi înlocuite cu ușurință datorită poziției lor ierarhice specifice, calificărilor tehnice rare sau implicării în acțiuni militare active). Pe de altă parte, în Rusia, dreptul la concediul de creștere a copilului depinde exclusiv de sexul persoanei. Excluzând militarii bărbați de la dreptul respectiv, prevederea legală a impus o restricție atotcuprinzătoare. Curtea a constatat că, deoarece s-a aplicat o astfel de restricție generală și automată unui grup de oameni pe baza sexului acestora, aceasta nu se încadrează în nicio marjă de apreciere acceptabilă a statului. Dat fiind faptul că reclamantul ar fi putut fi înlocuit cu ușurință de către militari femei în postul lui de operator radio, nu a existat nicio justificare pentru excluderea acestuia de la dreptul la concediu de creștere a copilului.

Hulea c. României

2 octombrie 2012

Această cauză a vizat refuzul de a acorda despăgubiri unui militar pentru discriminare cu privire la dreptul său la concediu de creștere a copilului.

Curtea a susținut că s-a produs **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării)

coroborat cu articolul 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie) din Convenție, constatând că refuzul instanțelor române de a-i acorda reclamantului despăgubiri pentru încălcarea dreptului său de a nu fi discriminat în exercitarea drepturilor sale cu privire la viața sa de familie nu pare să fi fost fondat suficient. În acest sens, a fost irelevant faptul că Curtea de Apel nu a prezentat motive discriminatorii în hotărârea sa, deoarece a refuzat, fără considerente suficiente, să acorde despăgubiri pentru daunele morale provocate prin discriminarea suferită de către reclamant din cauza refuzului de a i se acorda concediu de creștere a copilului.

Libertatea de gândire, de conștiință și de religie

Purtarea de veșminte religioase

Dahlab c. Elvetiei

15 februarie 2001 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamanta, o învățătoare de școală primară care s-a convertit la islamism, s-a plâns de decizia autorităților școlare de a-i interzice să poarte un batic pe cap în timp ce predă, această decizie fiind în cele din urmă susținută de către Curtea Federală în 1997. Aceasta a declarat în mod specific faptul că interdicția impusă de autoritățile elvețiene reprezintă discriminare pe criterii de sex, în sensul că un bărbat care aparține credinței musulmane poate preda într-o școală de stat fără a fi supus niciunei forme de interdicție.

Curtea a declarat cererea ca fiind **inadmisibilă**, aceasta fiind vădit nefondată. Aceasta a precizat în mod specific faptul că măsura prin care i s-a aplicat reclamantei, doar în contextul îndatoririlor sale profesionale, interdicția de a purta un batic islamic nu a vizat-o pe ea ca membru al sexului feminin, ci a urmărit scopul legitim de asigurare a neutralității sistemului de învățământ primar de stat. O astfel de măsură ar putea fi aplicată de asemenea unui bărbat care, în împrejurări similare, ar purta îmbrăcăminte care l-ar identifica în mod clar ca fiind adept al unei credințe diferite. În consecință, Curtea a concluzionat că nu s-a produs nicio discriminare pe criterii de sex în cauza de față.

Levla Sahin c. Turciei

10 noiembrie 2005 (Marea Cameră)

Provenind dintr-o familie tradițională care practica religia musulmană, reclamanta a considerat că datoria ei religioasă este de a purta baticul islamic. Aceasta s-a plâns în legătură cu o regulă anunțată în 1998, atunci când era studentă la medicină în cadrul Universității din Istanbul, care interzicea studenților de acolo să poarte un astfel de batic la ore sau în timpul examenelor, ceea ce a determinat-o în cele din urmă să părăsească țara și să își continue studiile în Austria.

Curtea a susținut că **nu s-a produs o încălcare a articolului 9** (libertatea de gândire, de conștiință și de religie) din Convenție. Aceasta a precizat în mod specific faptul că principiul secularismului a fost, așa cum a elucidat Curtea Constituțională din Turcia, principalul considerent care a stat la baza interdicției de a purta simboluri religioase în universități. Într-un astfel de context în care ceea ce se învață și se pune în practică sunt valorile pluralismului, respectarea drepturilor altor persoane și, în special, a egalității bărbaților și femeilor în fața legii, este de înțeles faptul că autoritățile relevante ar trebui să își dorească să păstreze caracterul secular al instituției în cauză și, astfel, să considere ca fiind contrară acestor valori admiterea purtării veșmintelor religioase, inclusiv, în cauza de față, a baticului islamic.

S.A.S. c. Frantei (nr. 43835/11)

26 iunie 2014 (Marea Cameră)

Această cauză a vizat plângerea unui cetățean francez care practică religia musulmană, conform căreia acestea nu i s-a mai permis să își acopere chipul cu voalul islamic în public după intrarea în vigoare pe data de 11 aprilie 2011 a unei legi care interzice ascunderea chipului în locuri publice.

Curtea a susținut că nu s-a produs **o încălcare a articolului 8** (dreptul la respectarea

vieții private și de familie), **nu s-a produs o încălcare a articolului 9** (dreptul la respectarea libertății de gândire, de conștiință și de religie) și **nu s-a produs o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) **coroborat cu articolele 8 sau 9** din Convenție. În această hotărâre, Curtea a precizat în mod specific faptul că un stat parte nu poate invoca egalitatea de șanse între femei și bărbați pentru a interzice o practică care a fost apărută de către femei - cum ar fi reclamanta - în contextul exercitării drepturilor consacrate prin aceste articole, decât dacă ar fi să se înțeleagă faptul că persoanele ar putea fi protejate din acest considerent de exercitarea propriilor drepturi și libertăți fundamentale.

Protecția proprietății

Permisele de călătorie ale persoanelor vârstnice

Michael Matthews c. Regatului Unit

15 iunie 2002 (radierea cauzei de pe rol - soluționare pe cale amiabilă)

Reclamantul, în vârstă de 64 de ani, a depus o cerere la oficiul poștal local pentru un permis de călătorie destinat vârstnicilor, care i-ar fi dat dreptul să călătorească gratuit pe majoritatea mijloacelor de transport în comun din Londra Mare. Cererea sa a fost refuzată pentru că, în conformitate cu legea britanică de la acea dată, un astfel de permis se putea acorda doar bărbaților în vârstă de cel puțin 65 de ani, în timp ce femeile erau eligibile să primească un astfel de permis sub rezerva dispozițiilor sistemului local, la vârsta de cel puțin 60 de ani. Reclamantul s-a plâns de discriminare pe criterii de sex în legătură cu dreptul său la proprietate.

După ce a luat act în mod oficial de o **soluționare pe cale amiabilă** (articolul 39 din Convenție) dintre Guvernul Regatului Unit și reclamant și asigurându-se că soluționarea s-a întemeiat pe respectarea drepturilor omului conform celor prevăzute în Convenție sau Protocoalele sale, Curtea a decis să **radieze** cauza de pe rol.

Dreptul la un permis de refugiat (și astfel la ajutor pentru locuințe)

Vrontou c. Ciprului

13 Octombrie 2015

Reclamanta s-a plâns în legătură cu refuzul autorităților de a-i acorda un permis de refugiat, pretinzând că aceasta a însemnat faptul că i s-au refuzat o serie de beneficii, inclusiv ajutorul pentru locuințe. Aceasta a pretins totodată faptul că refuzul de a i se acorda un permis de refugiat pe baza faptului că a fost copilul unei femei strămutate și nu al unui bărbat strămutat a reprezentat discriminare pe criterii de sex și că nicio autoritate din Cipru, inclusiv instanțele, nu a examinat fondul plângerii ei. După ce reclamanta și-a introdus cererea la Curtea Europeană, schema introdusă în 1974 pentru victimele războiului și persoanele strămutate din zonele ocupate de forțele armate turce sau evacuate pentru îndeplinirea cerințelor Gărzii Naționale a fost modificată, astfel încât copiii femeilor strămutate au devenit eligibili pentru ajutorul pentru locuințe în aceleași condiții ca și copiii bărbaților strămutați începând din anul 2013.

Curtea a susținut că s-a produs o **încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) din Convenție, **coroborat cu articolul 1** (protecția proprietății) din **Protocolul nr. 1** la Convenție. Aceasta a stabilit mai întâi existența unei diferențe de tratament pe criterii de sex din cauza faptului că, având dreptul la un permis de refugiat (și astfel la ajutor pentru locuință), copiii bărbaților strămutați au beneficiat de tratament preferențial față de copiii femeilor strămutate. Referitor la întrebarea dacă a existat o justificare rezonabilă și obiectivă pentru această diferență de tratament, principalul argument prezentat de către guvern l-au constituit diferențele socio-economice dintre femei și bărbați, care se presupune că existau în Cipru la data introducerii acestui sistem. Cu toate acestea, Curtea a reamintit că astfel de referiri privitoare la „tradiții, uzanțe sau atitudini sociale majoritare” au reprezentat o justificare insuficientă pentru o diferență de tratament pe criterii de sex. Referitor la marja de apreciere de care se pretinde că a

beneficiat statul în alegerea momentului și a mijloacelor de extindere a sistemului din 1974 la copiii femeilor strămutate, Curtea a precizat că sistemul a exclus copiii femeilor strămutate timp de aproape patruzeci de ani. Doar considerentele bugetare nu ar putea justifica o astfel de diferență de tratament bazată numai pe sex, mai ales atunci când extinderile succesive ale sistemului din perioada 1974 - 2013 au avut în sine consecințe financiare. Mai mult, faptul că sistemul a persistat atât de mult timp și s-a bazat totuși în continuare doar pe rolurile familiei tradiționale, așa cum au fost acestea înțelese în 1974, a însemnat că statul a depășit orice marjă de apreciere de care a beneficiat în acest domeniu. Ar fi fost necesare motive foarte convingătoare pentru a justifica o astfel de diferență de tratament de lungă durată. Nu s-a dovedit că există vreun motiv. În consecință, nu a existat nicio justificare obiectivă și rezonabilă pentru diferența de tratament. Curtea a constatat o încălcare a articolului 13 (dreptul la un remediu efectiv) din Convenție din cauza lipsei remediilor efective la data respectivă care să permită reclamantului să conteste caracterul discriminatoriu al sistemului.

Dreptul la prestațiile de asigurări sociale

Stec c. Regatului Unit

12 aprilie 2006 (Marea Cameră)

Reclamanții din această cauză, doi bărbați și două femei, s-au plâns că au suferit de discriminare pe criterii de sex în ceea ce privește eligibilitatea pentru indemnizația pentru venituri reduse³ (IVR) ca urmare a modificărilor aduse sistemului IVR privind asocierea acesteia cu vârsta oficială de pensionare⁴. Pentru toți reclamanții, aceasta a determinat în diferite moduri o reducere a venitului, de care ar fi fost feriți dacă ar fi fost de sexul opus lor și, prin urmare, supuși altui prag de vârstă de pensionare.

Curtea a susținut că nu s-a produs o încălcare a articolului 14 (interzicerea discriminării) din Convenție, coroborat cu articolul 1 (protecția proprietății) din **Protocolul nr. 1**. Aceasta a constatat că diferența dintre bărbați și femei sub aspectul vârstei legale de pensionare în Regatul Unit a fost menită inițial să corecteze poziția economică dezavantajată a femeilor. Aceasta a continuat a fi justificată în mod rezonabil și obiectiv de acest considerent până la data la care schimbările sociale și economice au eliminat nevoia de aplicare a unui tratament special pentru femei. Deciziile Regatului Unit cu privire la data exactă și mijloacele de îndreptare a situației de inegalitate nu au fost în mod vădit nerezonabile. În mod similar, decizia de a asocia eligibilitatea pentru IVR cu sistemul de pensionare a fost justificată în mod rezonabil și obiectiv, dat fiind faptul că indemnizația era prevăzută a compensa capacitatea redusă de obținere de venituri pe durata vieții profesionale a unei persoane.

Barrow c. Regatului Unit, Pearson c. Regatului Unit și Walker c. Regatului Unit

22 august 2006

Reclamanta din prima cauză s-a plâns de faptul că indemnizația ei de invaliditate a fost întreruptă atunci când aceasta a ajuns la vârsta de 60 de ani, în timp ce un bărbat aflat în aceeași situație ar fi primit indemnizația până la vârsta de 65 de ani. În timp ce femeile își puteau solicita pensia de stat la vârsta de 60 de ani și erau scutite de contribuțiile de asigurări sociale dacă continuau să lucreze, reclamantul din a doua cauză s-a plâns de faptul că nu poate primi pensia de stat până la vârsta de 65 de ani, iar reclamantul din a treia cauză s-a plâns că a fost obligat să plătească contribuții de

³ Beneficiul asociat cu veniturile, plătit angajaților sau foștilor angajați a căror capacitate de obținere de venituri a fost afectată de o vătămare sau boală profesională.

⁴ Înainte de 1986, a existat un drept permanent la IVR după pensionare, aceasta fiind plătită concomitent cu pensia de stat. Începând din 1986, au existat o succesiune de măsuri legislative care au încercat să elimine sau să reducă IVR primită de către reclamanți până la vârsta activă, prin impunerea unor condiții de întrerupere sau de limitare la vârsta de 65 de ani pentru bărbați și 60 de ani pentru femei (vârstele folosite în sistemul reglementat de pensionare pentru limită de vârstă).

asigurări naționale după vârsta de 60 de ani.

Curtea a susținut că **nu s-a produs o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) din Convenție, **coroborat cu articolul 1** (protecția proprietății) din **Protocolul nr. 1** în niciuna dintre cele trei cauze. Aceasta a reiterat în mod specific faptul că presupusa discriminare a rezultat dintr-o diferență de vârstă la care bărbații și femeile aveau dreptul la o pensie de stat în Regatul Unit. Prin prisma justificării inițiale a diferenței (pentru corectarea inegalităților financiare dintre sexe), evoluția lentă a schimbării în viața profesională a femeilor, precum și în absența unui standard comun al statelor europene, Curtea a constatat că Regatul Unit nu poate fi criticat pentru faptul că nu a lansat mai repede o acțiune de stabilire a unei vârste unice de pensionare sau pentru faptul că a introdus reforme într-un ritm lent și etapizat, mai ales date fiind implicațiile ample pentru femei și economie, în general.

Obligația de a plăti contribuții în baza unei schemei de asigurări sociale

Van Raalte c. Țărilor de Jos

21 februarie 1997

Reclamantul, care nu a fost niciodată căsătorit și nici nu a avut copii, a pretins că a fost victima unui tratament discriminatoriu în ceea ce privește obligația de a plăti contribuții în baza Legii privind prestațiile generale pentru îngrijirea copilului. Acesta a pretins că faptul că i se percep contribuții în baza Legii privind prestațiile generale pentru îngrijirea copilului, în condițiile în care este un bărbat necăsătorit și fără copii cu vârsta de peste 45 de ani constituie discriminare pe criterii de sex, dat fiind faptul că la data evenimentelor reclamate nu s-au solicitat contribuții similare din partea femeilor nemăritate și fără copii, de aceeași vârstă.

Curtea a susținut că s-a produs **o încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) din Convenție **coroborat cu articolul 1** (protecția proprietății) **din Protocolul nr. 1**, constatând că, indiferent dacă dorința de a proteja sentimentele femeilor fără copii de o anumită vârstă ar putea fi considerată drept un scop legitim, un astfel de obiectiv nu poate constitui o justificare a diferenței de tratament bazate pe sex în cauza de față. Curtea a observat în mod specific că, chiar dacă statele contractante beneficiază de o anumită marjă de apreciere în baza Convenției în ceea ce privește introducerea de excepții de la astfel de obligații de contribuție, articolul 14 impune ca orice astfel de măsură să fie, în principiu, aplicată uniform atât bărbaților, cât și femeilor, cu excepția cazului în care s-ar aduce motive concludente pentru justificarea unei astfel de diferențe de tratament.

În cauza de față, Curtea nu a fost convinsă de faptul că au existat astfel de motive. În acest context, a trebuit să se rețină faptul că așa cum femeile peste vârsta de 45 de ani pot naște, există, pe de altă parte, și bărbați până la vârsta de 45 de ani care nu pot procrea. Curtea a mai observat și faptul că o femeie necăsătorită și fără copii în vârstă de 45 de ani sau mai mult ar putea la fel de bine să devină eligibilă pentru plata prestațiilor în baza Legii în cauză; ea ar putea, spre exemplu, să se căsătorească cu un bărbat care are deja copii dintr-o căsătorie anterioară. În plus, argumentul că perceperea de contribuții în baza unui sistem de prestații pentru îngrijirea copilului de la femei necăsătorite și fără copii ar impune o sarcină emoțională nedreaptă asupra acestora ar putea la fel de bine să fie valabil și în cazul bărbaților necăsătoriți și fără copii sau al cuplurilor fără copii.

Sistemul de pensii

Pensia pentru limită de vârstă pentru persoane căsătorite

Wessels-Beraervoet c. Olandei

4 iunie 2002

Reclamanta și soțul acesteia au trăit toată viața în Olanda. Soțul reclamantei a primit o pensie pentru limită de vârstă pentru persoane căsătorite în baza Legii generale privind

pensiile pentru limită de vârstă (Algemene Ouderdomswet - „AOW”) începând cu data de 1 august 1984. Cu toate acestea, pensia sa a fost redusă cu 38%, deoarece acesta nu a fost asigurat în baza Legii pe o perioadă totală de 19 ani, atunci când a lucrat în Germania și a fost asigurat conform legislației germane privind asigurările sociale. Nu s-a înaintat recurs la această hotărâre. Reclamantei i s-a acordat o pensie pentru limită de vârstă în baza AOW începând de la 1 martie 1989 pe aceeași bază ca și pensia soțului ei; redusă cu 38%. Aceasta a înaintat recurs fără succes. Reclamanta a pretins că reducerea pensiei ei în baza AOW reprezintă discriminare pe criterii de sex prin faptul că la data respectivă, o femeie căsătorită era asigurată în baza Legii doar pentru perioadele în care soțul ei era asigurat și nu exista nicio regulă echivalentă pentru bărbații căsătoriți.

Curtea a susținut că s-a produs o **încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) din Convenție **coroborat cu articolul 1** (protecția proprietății) **din Protocolul nr. 1**, constatând că diferența de tratament dintre femei căsătorite și bărbați căsătoriți în ceea ce privește dreptul la prestații în baza AOW, a cărei victimă a fost reclamanta, nu s-a bazat pe nicio „justificare obiectivă și rezonabilă”. Curtea a precizat în mod specific că, atunci când examinează dacă o diferență de tratament poate fi considerată drept justificată, aceasta are în vedere nu doar scopul acesteia la data la care dispozițiile respective au intrat în vigoare, ci și efectele sale în cauza specifică de față. În cauza de față, reclamanta a primit o pensie de vârstă începând cu data de 1 martie 1989, care era cu 38% mai mică decât cea pe care ar fi primit-o un bărbat căsătorit în aceeași situație. Cu alte cuvinte, inegalitatea de tratament inerentă normelor legale anterioare s-a concretizat în 1989 atunci când, date fiind atitudinile sociale prevalente la vremea aceea, scopul urmărit de dispozițiile legale în cauză nu mai puteau fi susținute. În legătură cu aceasta, Curtea a ținut cont de asemenea de faptul că, atunci când s-au schimbat normele legale în 1985 pentru asigurarea conformității cu standarde mai moderne privind egalitatea între bărbați și femei, nu s-au luat măsuri pentru a se elimina efectul discriminatoriu al normelor legale anterioare.

Vârsta de pensionare

Andrie c. Republicii Ceha

17 februarie 2011

Această cauză a vizat schema actuală de pensionare din Republica Cehă, prin care femeile și bărbații care au grijă de copii sunt eligibili pentru pensie la diferite vârste. În urma divorțului său, reclamantul a obținut custodia celor doi copii minori ai săi. În 2003, acesta a urmărit să se pensioneze la vârsta de 57 de ani, însă cererea sa a fost refuzată pe motivul că nu a ajuns la vârsta de pensionare, care era, la acea dată, 60 de ani pentru bărbați. Vârsta pentru femei era de 57 de ani sau mai mică, în funcție de numărul de copii pe care i-a crescut. Reclamantul a înaintat recurs pe motivul că faptul că a crescut doi copii ar fi trebuit să fie luat în considerare în calcularea vârstei sale de pensionare, însă acțiunea sa a fost respinsă după ce Curtea Constituțională a hotărât în cadrul a două proceduri separate că legislația nu este incompatibilă cu Constituția. Acesta s-a plâns în mod specific de faptul că i s-a refuzat o pensie la o vârstă la care o femeie aflată în situația sa ar fi putut să o primească.

Curtea a susținut că nu s-a produs o **încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) din Convenție, **coroborat cu articolul 1** (protecția proprietății) **din Protocolul nr. 1**, constatând că abordarea Republicii Ceha cu privire la sistemul său de pensii a fost justificată în mod rezonabil și obiectiv și că va continua să fie astfel până în momentul în care schimbările sociale și economice din țară elimină nevoia instituirii unui tratament special pentru femei. Aceasta a considerat în mod specific faptul că reducerea vârstei la care femeile erau eligibile pentru pensie în Republica Cehă, așa cum a fost adoptată în 1964 în baza Legii privind asigurările sociale, își avea originea în împrejurările istorice specifice și reflecta realitățile Cehoslovaciei socialiste de la acea vreme. Măsura a urmărit un „scop legitim” deoarece a fost concepută să compenseze inegalitatea și greutățile ivite ca urmare a așteptărilor femeilor în cadrul modelului de familie instituit la vremea respectivă (și care persistă în zilele noastre): acela de a munci

cu normă întreagă și, în același timp, de a avea grijă de copii și de locuință. Într-adevăr, valoarea salariilor și a pensiilor acordate femeilor era de asemenea mai mică, în general, comparativ cu cele ale bărbaților. Curtea a subliniat totodată faptul că autoritățile naționale sunt cel mai mult în măsură să stabilească o astfel de problemă complexă legată de politici economice și sociale, care depinde de multiple variabile interne și cunoștințe directe despre societatea în cauză.

Pensia de urmaș

Zeman c. Austriei

29 iunie 2006

Reclamantul s-a plâns în legătură cu reducerea pensiei sale de urmaș în baza Legii privind pensiile, în forma modificată, și a Legii privind indemnizațiile de pensionare. Conform dispozițiilor din această Lege, văduvii au avut dreptul să primească 40% din pensia pe care a primit-o soția decedată înainte de 1995, în timp văduvele au avut dreptul să primească 60% din pensia soțului decedat. Acțiunile în recurs ale reclamantului, care a declarat că, dacă ar fi fost femeie într-o situație similară, ar fi avut dreptul la 60%, nu au avut succes.

Curtea a susținut că s-a produs o **încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) din Convenție **coroborat cu articolul 1** (protecția proprietății) **din Protocolul nr. 1** în cazul reclamantului, constatând că diferența de tratament dintre bărbați și femei în ceea ce privește dreptul la pensia de urmaș dobândită înainte de 1995, nu s-a bazat pe nicio „justificare obiectivă și rezonabilă”.

Indisponibilitatea indemnizațiilor de văduvă pentru văduvi

Cornwell c. Regatului Unit și Leary c. Regatului Unit

25 aprilie 2000 (radierea cauzei de pe rol - soluționări pe cale amiabilă)

Ambii reclamanti s-au plâns de faptul că, prin lipsa prestațiilor pentru văduvi conform legislației britanice privind asigurările sociale, au fost discriminați pe criterii de sex.

După ce a luat act în mod oficial de **soluționările pe cale amiabilă** (articolul 39 din Convenție) dintre Guvernul Regatului Unit și reclamanti și asigurându-se că soluționările s-au întemeiat pe respectarea drepturilor omului conform celor prevăzute în Convenție sau Protocoalele sale, Curtea a decis să **radieze** cauza de pe rol.

Consultați, de asemenea, printre altele; cauza **Crossland c. Regatului Unit**, (radiată de pe rol) hotărârea din 29 mai 2000; cauza **Atkinson c. Regatului Unit**, (radiată de pe rol) hotărârea din 8 aprilie 2003; cauza **Owens c. Regatului Unit**, (radiată de pe rol) hotărârea din 13 ianuarie 2004.

Sawden c. Regatului Unit

12 martie 2002 (cauză radiată de pe rol)

Soția reclamantului a decedat în august 1997, lăsându-l pe acesta drept administrator al proprietății sale. O lună mai târziu, reclamantul a depus o cerere pentru prestații de asigurări sociale echivalente cu cele la care ar fi avut dreptul o văduvă - al cărei soț ar fi murit în împrejurări similare cu cele ale soției sale, și anume prestația de văduvă și o indemnizație de mamă văduvă, care se acordă în baza Legii privind prestațiile și asigurările sociale din 1992. Acesta a fost informat că solicitarea sa este nulă, deoarece normele care reglementează plata prestațiilor pentru văduve sunt specifice doar femeilor. Acesta a introdus o acțiune în recurs la această decizie, însă fără succes. În aprilie 2001 a intrat în vigoare Legea privind reforma socială și pensiile din 1999, asigurând disponibilitatea prestațiilor în caz de deces atât pentru bărbați, cât și pentru femei. Reclamantul s-a plâns Curții că, prin sistemul britanic de asigurări sociale și legislația privind impozitele, a fost discriminat pe criterii de sex.

După ce a luat act în mod oficial de **soluționarea pe cale amiabilă** (articolul 39 din Convenție) dintre Guvernul Regatului Unit și reclamant și asigurându-se că soluționarea s-a întemeiat pe respectarea drepturilor omului conform celor prevăzute în Convenție

sau **Protocoloalele sale**, Curtea a decis să radieze cauza de pe rol.

Consultați, de asemenea, printre altele; cauza **Loffelman c. Regatului Unit**, (radiată de pe rol) hotărârea din 26 martie 2002; cauza **Downie c. Regatului Unit**, (radiată de pe rol) hotărârea din 21 mai 2002; cauza **Rice c. Regatului Unit**, (radiată de pe rol) hotărârea din 1 octombrie 2002.

Willis c. Regatului Unit

11 iunie 2002

Reclamantul s-a plâns în legătură cu discriminarea suferită de el și de răposata lui soție prin decizia prin care i s-a refuzat acordarea prestației de văduvă și a indemnizației de mamă văduvă, precum și prin neacordarea pe viitor a dreptului la pensia de văduvă, fără a se ține cont de contribuțiile de asigurări sociale ale soției sale pe durata vieții sale. Acesta a pretins că legislația britanică în domeniul asigurărilor sociale este discriminatorie pe criterii de sex.

Curtea a susținut că s-a produs o **încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) din Convenție **coroborat cu articolul 1** (protecția proprietății) **din Protocolul nr. 1**, constatând că diferența de tratament dintre bărbați și femei în ceea ce privește dreptul la prestația de văduvă și la indemnizația de mamă văduvă nu s-a bazat pe nicio justificare obiectivă și rezonabilă. Curtea a observat, în mod specific, că nu s-a susținut faptul că reclamantul nu îndeplinește diversele condiții reglementate pentru plata celor două tipuri de prestații. Singura justificare a refuzului de a i se acorda prestațiile în cauză a fost faptul că este bărbat. O femeie aflată în aceeași situație ar fi avut dreptul legal de a primi ambele tipuri de prestații în baza legii interne. Cu privire la neacordarea reclamantului a dreptului la pensia de văduvă, Curtea a constatat în plus faptul că, chiar dacă reclamantul ar fi fost femeie, acesta nu s-ar fi încadrat pentru primirea unei pensii de văduvă în condițiile prevăzute în Legea din 1992. Într-adevăr, o văduvă aflată în situația reclamantului nu s-ar încadra pentru primirea unei pensii cel puțin până în anul 2006 și este posibil să nu se încadreze niciodată din cauza efectului altor condiții reglementate care impun, spre exemplu, ca solicitanta să nu se recăsătorească înainte de data la care s-ar clarifica dreptul acesteia în alte condiții. Prin urmare, Curtea a concluzionat că, deoarece reclamantul nu a fost tratat diferit față de o femeie aflată într-o situație analogă, nu s-a ivit nicio situație de discriminare contrară articolului 14 din Convenție cu privire la dreptul său la o pensie de văduvă. Prin urmare, Curtea **nu a constatat nicio încălcare a articolului 14 coroborat cu articolul 1 din Protocolul nr. 1** cu privire la neacordarea reclamantului a dreptului la pensia de văduvă.

Hobbs, Richard, Walsh și Geen c. Regatului Unit

14 noiembrie 2006

Toți cei patru reclamanti au fost văduvi de la mijlocul spre ultima perioadă a anilor 1990. Aceștia s-au plâns, în mod specific, de faptul că autoritățile din Regatul Unit au refuzat să le acorde indemnizația de văduvă în caz de deces sau un beneficiu echivalent pe criterii de sex. Al doilea, al treilea și al patrulea reclamant s-au plâns, în plus, de faptul că nu li s-a plătit pensia de văduvă și, inițial, de faptul că nu li s-a plătit prestația de văduvă și indemnizația de mamă văduvă.

Cu privire la prima plângere a reclamantilor, Curtea nu a considerat că, în perioada în care li s-a refuzat reclamantilor indemnizația, diferența de tratament între bărbați și femei cu privire la indemnizațiile de văduvă scutite de impozit acordate în caz de deces a fost justificată în mod rezonabil și obiectiv. Prin urmare, Curtea a susținut că s-a produs o **încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) **coroborat cu articolul 1** (protecția proprietății) din **Protocolul nr. 1** față de primul, al doilea și al treilea reclamant. Curtea a mai precizat faptul că părțile au ajuns la o soluționare pe cale amiabilă în ceea ce privește pretențiile la prestația de văduvă și la indemnizația de mamă văduvă și **a radiat de pe rol** respectivele părți din cereri. În final, Curtea nu a constatat nicio încălcare în ceea ce privește pretențiile reclamantilor la pensia de văduvă față de al doilea și al treilea reclamant și a suspendat examinarea pretențiilor la pensia de văduvă în cazul celui de-al patrulea reclamant.

Consultați, de asemenea, printre altele: cauza [Cross c. Regatului Unit](#), hotărârea din 9 octombrie 2007; cauzele [Anderson c. Regatului Unit](#) și [Crilly c. Regatului Unit](#), hotărârile din 20 noiembrie 2007; cauza [Geen c. Regatului Unit](#), hotărârea din 4 decembrie 2007; cauzele [Goodwin c. Regatului Unit](#) și [Higham c. Regatului Unit](#), hotărârile din 22 ianuarie 2008; cauza [Szulc c. Regatului Unit](#), hotărârea din 8 aprilie 2008; cauza [Smith c. Regatului Unit](#), hotărârea din 20 mai 2008.

[Runkee și White c. Regatului Unit](#)

10 mai 2007

Ambii reclamânți s-au plâns că, fiind bărbați, nu au avut dreptul să primească beneficii de văduvă (pensia de văduvă și prestația de văduvă) echivalente celor disponibile femeilor văduve în situații comparabile.

Curtea a observat că pensia de văduvă a fost prevăzută inițial și până la abolirea sa pe data de 9 aprilie 2001 (cu excepția femeilor ai căror soți au murit înainte de această dată), pentru a corecta inegalitatea dintre văduvele vârstnice, ca grup, și restul populației. Aceasta a considerat că diferența a fost justificată în mod rezonabil și obiectiv. Dată fiind evoluția lentă a schimbării în viața profesională a femeilor și imposibilitatea de a indica o dată precisă de la care văduvele vârstnice ca și clasă nu mai aveau nevoie de ajutor, Curtea nu a considerat că Regatul Unit poate fi criticat nici pentru faptul că nu a abolit pensia mai devreme. Reiese din aceasta că nu s-a produs o **încălcare a articolului 14** (interzicerea discriminării) din Convenție, **coroborat cu articolul 1** (protecția proprietății) din **Protocolul nr. 1** în legătură cu neacordarea dreptului la o pensie de văduvă. Cu toate acestea, asemenea unor cauze similare care ridică aceeași problemă în temeiul Convenției (a se vedea anterior, cauza *Willis c. Regatului Unit*), Curtea a decis că s-a produs o **încălcare a articolului 14, coroborat cu articolul 1 din Protocolul nr. 1**, cu privire la neacordarea dreptului la prestația de văduvă.

Consultați, de asemenea, printre altele: cauzele [Fallon c. Regatului Unit](#) și [Woods c. Regatului Unit](#), hotărârile din 20 noiembrie 2007; cauza [Williams c. Regatului Unit](#), hotărârea din 8 ianuarie 2008; cauza [McNamee c. Regatului Unit](#), hotărârea din 27 martie 2008; cauza [Cummins c. Regatului Unit](#), hotărârea din 1 aprilie 2008; cauza [Szulc c. Regatului Unit](#), hotărârea din 8 aprilie 2008.

Dreptul la alegeri libere

Lista candidaților la funcții de organe reprezentative

Staatkundig Gereformeerde Partij c. Olandei

10 iulie 2012 (decizie privind admisibilitatea)

După o hotărâre a instanței regionale dată într-o acțiune civilă introdusă împotriva sa de către mai multe asociații și organizații care solicitau statului să ia măsuri pentru a-l obliga să își deschidă listele de candidați pentru funcții de organe reprezentative femeilor, reclamantul - un partid politic protestant foarte tradiționalist - și-a modificat Principiile pentru a accepta femei ca membre, însă totuși fără a le permite acestora să candideze pentru funcții publice. În 2010, Curtea Supremă a constatat că fiind inacceptabilă modalitatea prin care partidul reclamant și-a pus în practică convingerile sale cu privire la numirea candidaților prin alegeri pentru funcții de organe reprezentative generale. Aceasta a mai afirmat faptul că statul a greșit când a adoptat poziția conform căreia exercitarea funcției de echilibrare nu îi acordă dreptul să ia măsuri împotriva acestei practici. Comisia parlamentară permanentă pentru afaceri interne a Camerei inferioare a Parlamentului a decis la acea dată să aștepte rezultatul acțiunii introduse la Curte înainte de a se decide dacă ia măsuri.

Curtea a declarat cererea ca fiind **inadmisibilă**, aceasta fiind vădit nefondată. Aceasta a reiterat, în mod specific, faptul că democrația este singurul model politic avut în vedere de Convenție și singurul care este compatibil cu aceasta. Mai mult, promovarea egalității dintre sexe în statele membre împiedică statul să susțină opinii privitoare la rolul bărbatului ca fiind primordial și la cel al femeii ca fiind secundar. Faptul că nicio femeie nu și-a exprimat dorința de a candida în alegeri pentru partidul reclamant nu este hotărâtor. Prea puțin contează dacă refuzul unui drept politic fundamental bazat doar pe gen a fost declarat în mod explicit în actul constitutiv al partidului reclamant sau în oricare dintre documentele interne ale partidului reclamant, dat fiind faptul că acesta a fost adoptat public și respectat în practică. Poziția partidului reclamant a fost inacceptabilă, indiferent de convingerea profund religioasă pe care se bazează aceasta.

Texte și documente

A se vedea, în mod special:

- [**Pagina web**](#) a Consiliului Europei cu privire la „Gender Equality” (Egalitatea de șanse între femei și bărbați)
 - [**Manual de drept european privind nediscriminarea**](#), Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene / Consiliul Europei, 2010
 - [**Manual de drept european privind nediscriminarea: Actualizare a jurisprudenței în perioada iulie 2010-decembrie 2011**](#), Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene / Consiliul Europei, 2012
-

Relații pentru mass-media:
Tel.: +33 (0)3 90 21 42 08